(గత సంచిక తరువాయి)

10

అనన్య మెదడు స్విచాఫ్ అయిపోయింది. కెరటాలు లేని సముద్రంలా అయిపోయింది.

ధీరేంద్ర మొహంలోకి చూడాలన్నా భయమనిపించింది.

ఏమీలేదు. ఇంకేమీ లేదు. ఎదురు చెప్పడానికి లేదు. కాదనడానికి లేదు. తను చిత్రనే అని ఒప్పుకుని తీరాలి.

ఐడియా మీద ఐడియాలో ఉచ్చునుంచి బైటపడాలని ప్రయత్నించిన కొద్దీ ఉచ్చు బిగిసిందేగానీ సడలడం లేదు.

"ఐ పిటీయూ!" అన్నాడు ధీరేంద్ర పేలవంగా నవ్వుతూ.." కొత్త ఐడియా కోసం ఆలోచించి అలిసిపోకు - జస్ట్ రిలాక్స్!.. ఇక నేను చూసుకుంటాను.. టేక్ రెస్ట్!" అనేసి విసురుగా వెనుదిరిగి వెళ్ళిపోయాడు ధీరేంద్ర.

అతను మెట్లు దిగుతున్న శబ్దం అనన్య గుండెలో గునపాలు దించింది. ఘోరమైన సన్నివేశాలలో తీవ్రమైన మాటలు అవసరం లేదు. మామూలు మాటలే మంటలు పుట్టిస్తాయి.

"నేను చూసుకుంటాను" అన్న ధీరేంద్రమాట బ్లేడు అంచులా అనన్య మనస్సుని చీరేసింది.

ఏం చూసుకుంటాడిక? ఏం చేస్తాడు?

చిత్రను కానని అతన్ని నమ్మించడానికి చేసిన ప్రతి ప్రయత్నం అతన్ని తీవ్రంగా కవ్వించింది.

అతని సహనాన్ని ఇంకా ఇంకా పరీక్షించినట్టే అయింది. రౌడీమూకల్ని వెంటేసుకుని అల్లరి చేసే ధీరేంద్ర, కోపం వస్తే యాసిడ్ దాడిచేసి బీభత్సం చెయ్యగల ధీరేంద్ర.. ఇంతవరకూ తనతో చాలాచాలా మర్యాదగా ఉన్నట్టే లెక్క.

ఇంకా నమ్మాల్సిన అవసరం అతనికి లేదు. ఇంకా అతన్ని నమ్మించాల్సిన అవసరం తనకైతే ఉంది. కానీ దారిలేదు. వేరే ఐడియా లేదు.

"నేను చూసుకుంటాను" అనే మామూలు మాటతో మంటపెట్టి వెళ్ళిన ధీరేంద్ర కింద ఏం చేస్తున్నాడో ఊహించలేకపోయింది అనన్య.

తనూ కిందకి వెళ్ళి అతన్తో మాటలు కొనసాగించాలంటే ఏ మాత్రం ధైర్యం చాల్లేదు.

అతను ఆర్డర్ జారీ చేసినట్టే తనిప్పుడు ఇంకా రిలాక్స్ అయి ఇంకా రెస్ట్ తీసుకోవడమే ఉత్తమం అనుకుంటూ బెడ్పై వాలిపోయింది అనన్య.

తలుపు సందుల్లోంచి దూసుకొచ్చి కోసేస్తున్న చలిగాలి అప్పుడిక మరీ దుర్భరం అనిపించింది.

కొత్త ఐడియా వచ్చినా రాకునా ముందసలు మనసు స్వాధీనంలో ఉంచుకోవాలనుకుంటూ బ్లాంకెట్ నిండుగా కప్పుకుని ముడుచుకుని పడుకుంది.

ఏం చూసుకుంటాడు ధీరేంద్ర? తనని కట్టిపడేస్తాడా? చిత్రహింసలు పెడతాడా?..

ఇంకా ఏం భయపడాలో అని భయపడడం మరీ భయంకరం.. పెద్దపులైనా భయపడని అనన్య భయానికే భయపడుతోందిప్పుడు..

●●●

కణతల్లోంచి తల లోపలికి చలిగాలి దూరిపోతోంది. చలిగాలి దూరి దూరి పొగమంచుగా దట్టంగా కమ్మేస్తోంది. దూదికన్నా మెత్తటి మంచు మబ్బులా ఆవరించి మెదడును చుట్టేస్తోంది. ఊపిరాడని దశలో ప్రాణం విలవిల్లాడి పోతోంది. ఎత్తుగా ఉన్న కొండశిఖరం ఆకాశంలోకి చొచ్చుకుపోతోంది.

అనన్య పైకి వెళుతూ ఉండగా పక్కనే ఎవరో కిందకి దిగుతున్నారు. ఎవరోగానీ దిగివెళుతూ వెళుతూ తనవైపు తేరిపార జూశారు... చూసీచూడనట్టు చూశారు.. ఆడపిల్లే. తనలాంటి ఆడపిల్లే. ఎవరో ఎక్కడో చూసినట్టు అనిపించలేదు!.. లేక ఆ పిల్లకి తనను ఎక్కడో చూసినట్టు కనిపించిందా?

ఎక్కడ అది? ఎత్తయిన గుట్ట అది. ఎస్. అవును. దొడ్డబెట్టకదూ అది? తను కిందికి దిగిరాగానే ఎవరు తనవైపు అదోలా చూశారూ!

డ్రైవర్ సుబ్రమణ్యం ఓ టీవీ స్టాఫ్ డ్రైవర్ సుబ్రమణ్యం.. చలి భరించలేక తలకి మఫ్లర్ చుట్టుకున్న సుబ్రమణ్యం..

"మేడం. అదేంటి అలా వచ్చివెళ్ళిపోయారూ?" అన్నాడా? ఆ మాటే అన్నాడా!

"పైకి వెళ్ళిన కాస్సేపటికి మళ్ళీ కిందకి వచ్చారా!" అన్నాడా! అలాగే అడిగాడు కదా?

పొగచుట్టేస్తోంది. కమ్మేస్తోంది. డ్రైవర్ సుబ్రమణ్యం కళ్ళలో ఆశ్చర్యం సూదిమెరుపులా మెరిసింది నిజమే..

తాగిమాట్లాడాడా సుబ్రమణ్యం గొంతు వణికిపోతూ ప్రతిధ్వనిస్తోంది. "అంతా కన్ఫ్యూషన్!"

ఎవర్ని చూసి ఎవరనుకున్నాడు సుబ్రమణ్యం?...

అదే కోపం మత్తుగొంతు..

"ఇండికా డ్రైవర్ మనోడే. ఆంధ్రావాడే హైదరాబాదోడే." సుబ్రమణ్యం మందుకొట్టే మాట నిజమే. అందరికీ తెలుసు.

"కాస్సేపు ఇండికాలో.. కబుర్లు చెప్పుకున్నామండి.." అక్కడికి ఇండికాలోనే వచ్చిందా!

టూరిస్ట్‌ల సందడి అవతల దూరంగా టీ ఎస్టేట్ రోడ్ పార్క్ చేసి ఉందా తెల్లటి ఇండికా! టూవీలర్‌లో తిరుగుతున్న తనని ఫాలో చేసిందా ఆ కారు?

మబ్బులు బిగుసుకుపోతున్నాయి.

ఇండికా కారు, చిత్ర, డ్రైవర్ సుబ్రమణ్యం. ఇండికా డ్రైవర్. హైదరాబాద్..

అవును. ఎక్కడో ఎక్కడో లింకులున్నాయి. తెలిసీ తెలీడంలేదు. మబ్బు కమ్మేస్తోంది. మసక కప్పేస్తోంది.

చిత్ర - ది విలన్.. అమ్మో! ఆమె వెనుక ఎంత మంది ఉన్నారో. ఎలాంటి వాళ్ళు ఉన్నారో! చలికి ముడుచుకుపోతుంటే చచ్చిపోతున్నట్టే ఉంది.

ఎప్పటికీ చలివదలదు. పొగమంచు వదలదు. అనన్య లేవదు. ఇక లేవదు. అనన్య లేదు ఇక లేదు. నో మోర్. అనన్యా యూ ఆర్ నో మోర్.. ఇక లేవవు. నిన్నెవరూ లేపరు. లేపలేరు. అనన్యా.. యూ ఆర్.. ఓవర్!

●●●

ఏదో జారిపోతోంది. కాళ్ళనుంచి జారి పోతోంది. ఎవరో ఏమిటో లాగుతున్నారు.

మళ్ళీ ముడుచుకుంటోంది అనన్య. మళ్ళీ జారుతోంది. మళ్ళీ లాగుతున్నారు.

గబుక్కున కళ్ళు తెరిచి చూసి అదిరి పడింది అనన్య. కప్పుకున్న బ్లాంకెట్‌ని కాళ్ళదగ్గర గుంజేస్తోంది లాగేస్తోంది.. సింహంలాంటి ఆల్సేషియన్ డాగ్ జంబో.

ఏం చేస్తోందా అని తెప్పరిల్లి చూసేలోపలే అది బ్లాంకెట్‌ని ఇంకా ఇంకా లాగేసి గసపోస్తూ నాలుక వ్రేళ్ళాడేసి అనన్య వైపు ఎగాదిగా చూసింది.

"హేయ్ జంబో!" అని కింద హాల్లోంచి అప్పుడే కేక వినిపించింది. "గెట్ హర్!.. గెట్ హర్!" అంటూ ధీరేంద్ర చేస్తున్న కమాండ్ వినేసరికి పరిస్థితి ఏమిటో అర్థమైంది.

తనని నిద్రలేపి తీసుకురావడానికి ఒక నౌకర్ని పంపినట్టు జంబోని పంపాడన్నమాట ధీరేంద్ర.

"ఓకే .. ఓకే.. కమింగ్!.. "అని జంబోకి నవ్వుతూ చెప్పి చెదిరినబట్టలు సర్దుకుని బాత్ రూంకి వెళ్ళింది అనన్య. చలిగాలి ఇంకా ఇంకా ముదిరింది.

చల్లటి నీళ్ళు తగిలేసరికి చేతివేళ్ళు కొంకర్లు తిరిగాయి. అద్దంలో ముఖం చూసుకుంటూంటే అయోమయ ప్రపంచంలో దారి తప్పిపోయిన పేలవమైన కళ కనిపించింది.

"హే! అనన్యా! వాటీజ్ దిస్? ఇంకేమౌతావు?" అంటే "ప్చ్!.. సస్పెన్స్" అంది నిస్పృహగా అద్దంలో అనన్య.

బాత్ రూం బైటే కాపలా ఉంది జంబో. అనన్య మెట్లు దిగుతుంటే వెనకే భీకరంగా ఫాలో అవుతూ వచ్చింది.

"కమాన్! లెటజ్ హావ్ డిన్నర్!" అంటూ కిచెన్‌లోంచి చకచకా పళ్ళాలు తెచ్చి డైనింగ్ టేబుల్ మీద అమర్చాడు ధీరేంద్ర. ఊరవతల అడవిలో ఒంటరి బంగళాలో కిచెన్‌లో ఏం తయారుచేశాడు? ఏం డిన్నర్ ఏర్పాటు చేస్తాడు? అని వింతగా చూస్తోంది అనన్య.

బ్రెడ్, సాండ్ విచ్, ఆమ్లెట్స్, నూడుల్స్ ఫ్రై.. ముందుగా వేడివేడి వెజిటబుల్ సూప్..

"ఫ్రిజ్‌లో చాలా స్టాక్ ఉంటుంది.. వండడానికి ఇండక్షన్ కుకర్.. ఓవెన్.. దట్స్ ఆల్ అయ్ కెన్ డూ.." అంటూ అనన్యకు అన్నీ చూపెట్టి తను చాలా ఆకలి మీద ఉన్నట్టు తొందర తొందరగా తినడం మొదలెట్టాడు ధీరేంద్ర.

జంబో ఎటో వెళ్ళింది, దానికి టేబుల్ మ్యానర్స్ కూడా తెలుసన్నమాట.

ఏమీ మాట్లాడాలనిపించక సూప్‌తో మొదలుపెట్టి అన్నీ రుచిచూస్తూ కూచుంది అనన్య.

అసలు సమస్య ఏమీలేనట్టు ఊటీ గురించి, చలి గురించి, కార్లగురించి.. ఏవేవో చెపుతున్నాడు ధీరేంద్ర. అంతసేపూ కిచెన్‌లో కష్టపడి పనిచేసిన విసుగేమీ అతన్లో కనిపించలేదు.

రఫ్‌గా మొండిగా ఉండే అతని ముఖంలో ఒకలాంటి హోమ్లీ ఫీలింగ్‌ని మొదటిసారిగా గమనించింది అనన్య. ఎంత శత్రుత్వం ఉన్నా ఎవరో మనింట్లో మనిషి అనే భావన ఒకలాంటి ధైర్యాన్నిస్తుంది. ఇతని వల్ల ప్రమాదం ఉండదులే అనిపిస్తుంది..

ఎత్తుగా బలిష్టంగా ఉన్న, అతని ఆకారం చూస్తున్న కొద్దీ మళ్ళీ చూడాలనిపిస్తుంది.

అనన్య నూడుల్స్ ప్లేట్‌లోకి సాస్ సర్వ్ చేస్తూ "ఎలా ఉన్నా తినడానికి ట్రై చెయ్యి" అన్నాడు ధీరేంద్ర.

"ఎలా ఉండడమేంటీ? ఎవ్రీథింగ్ ఈజ్ ఫైన్! యూ ఆర్ ఎ గ్రేట్ కుక్!.. ఇవ్వన్నీ ఇలా చెయ్యడం నాకైతే ఏమాత్రం చాతకాదు" అంది అనన్య

"పొగట్టంలేదు ఉన్నమాట చెపుతున్నాను!" అన్న ధోరణిలో.

"థేంక్స్ ఫర్ ది కాంప్లిమెంట్!."

"వెల్‌కం.."

ఇద్దరూ ఫ్రెండ్స్ అయిపోయారా? ఆకలీ అవసరమూ అనుమానాల్ని, చెరిపేస్తోందా?

అనన్య మనసులో మాటలు ముడిబడుతున్నాయి తడబడుతున్నాయి. ఇంకా ఏం చెప్పాలి? ఎలా చెప్పాలి? చెప్పి ప్రయోజనం ఏమిటి? అతని సహనాన్ని ఇంకా పరీక్షించడం తప్పదా?"

"ధీరూ!.. అయ్ విల్ టెల్ యూ ఓన్లీ వన్ థింగ్.."

ఆమె "ధీరూ" అని మెత్తగా పలికిన తీరుకు విస్మయంగా చూశాడు ధీరేంద్ర.

"ఎస్"

"తలుచుకుంటే ఇప్పుడిప్పుడే కొన్ని గుర్తొస్తున్నాయి.. దొడ్డబెట్ట దగ్గర మా యూనిట్‌లో ఉన్నప్పుడు ఎవరో నాలాంటి అమ్మాయే నన్ను క్రాస్ చేసింది. మా డ్రైవర్ సుబ్రమణ్యం. కన్‌ఫ్యూజ్ అయ్యాడు.. అయితే అతను డ్రింక్ చేస్తాడు. కాబట్టి అతని మాటల్ని పట్టించుకోవాలనే అనిపించలేదు.."

ధీరేంద్ర నవ్వుతూ చూశాడు. ఆ చూపుతో భయమనిపించింది. తిడతాడేమో. కొడతాడేమో అనిపించింది. అయినా గొంతులోకి వచ్చిన మాట.. ఆగలేదు. దాగలేదు.

"తర్వాత టీ ఎస్టేట్ దగ్గర.. చిత్ర ఫస్ట్ టైం కలిసినప్పుడు .. ఆమె అక్కడికి ఒక వైట్ ఇండికాలో వచ్చినట్టు అనుమానం.. అన్నట్టు అంతకు ముందు కలెక్టర్ ఆఫీస్ దగ్గరకూడా వైట్ ఇండికా కనిపించింది.. ఆ డ్రైవర్‌తో మా డ్రైవర్ సుబ్రమణ్యం.. కాస్సేపు గడిపాడు.. ఎందుకు చెపుతున్నానంటే.. నన్నెవరో ఫాలో చేశారు.. చిత్రే ఫాలో చేసింది.. ఆరా తీసింది.. ఇలా ఇరికించేసింది" అంటుండగా అనన్య గొంతు పూడుకుపోయింది.

"గుడ్ ట్రయల్!" అన్నాడు ధీరేంద్ర ముక్తసరిగా - అతనేమీ పట్టించుకోలేదన్నమాట. ఇక మాటలు అనవసరం. స్టోరీలు అనవసరం, అదీ అతని అర్థం

డిన్నర్ ముగిసింది.

●●●

"యూ..గో.. టేక్ రెస్ట్" అని ధీరేంద్ర మెట్లదారి చూపెట్టగానే సందిగ్ధంలో పడింది అనన్య.

అతని మనసులో ఏముందో అర్థం కావడంలేదు. తనకైతే ఒంటరిగా వెళ్ళిపడుకోవాలనీ లేదు, ఆలోచనలతో సతమతం కావాలని అస్సలు లేదు.

అతనితో ఇంకా మాట్లాడాలని ఉంది. తన పరిస్థితి ఇంకా ఇంకా చెప్పుకోవాలని ఉంది. అతన్ని నమ్మించడానికి ఏం చెయ్యాలో కనుక్కోవాలని ఉంది.

మెట్లెక్కి వెళుతూ తన మనస్సుని తనే నిలదీసి ప్రశ్నించుకుంది అనన్య. మబ్బుల చాటున వెన్నెల దాగినట్టు ఇంకేదో అభిప్రాయం కూడా తొంగిచూస్తోంది.

నమ్మకాలతో యుద్ధం జరుగుతున్న, ఈ విచిత్ర పరిస్థితిలో అసలు సమస్యని కాస్సేపు పక్కన పెట్టి అతనితో ఒక ఫ్రెండ్‌తో గడిపినట్టు గడపాలని ఉంది.

"స్లీపింగ్ విత్ ది ఎనిమీ" సినిమా గుర్తొచ్చింది.

జీవిత చిత్రాల్లో విపరీత పరిస్థితులకు అంతేలేదు. శత్రువుతో కూడా ఒక్కోసారి హాయిగా స్నేహంగా గడపాల్సి ఉంటుంది.

మేడమీద బాల్కనీలోకి వెళ్ళబోయిందిగానీ చలిగాలి విదిలించి కొట్టడంతో తలుపుమూసేసింది అనన్య.

అద్దాల్లోంచి అవతల కనిపిస్తున్న దృశ్యం నయనమనోహరంగా ఉంది. నల్లబారిన పచ్చదనం మీద పొగమంచు గోముగా రుద్దుకుంటోంది. కలల్లా ఊగుతున్న చెట్ల కొసల పైన చిన్న చిన్న ఆశల్లాంటి నక్షత్రాలు మెరుస్తున్నాయి. దూరాన కొండవాలు మీద మెరుపులు మెరిశాయి. వర్షం వస్తుందా?

వెళ్ళి బెడ్‌లో పడుకుని ముసుగు తన్నేసింది అనన్య. ఒళ్ళేకాదు మనసూ ముడుచుకుపోతోంది.

తలుపు మీద చప్పుడయింది.. తేరిపార జూసింది అనన్య. ఎవరూ లేరు. భ్రమ. తలుపు చప్పుడయినట్టు కేవలం భ్రమ.

ఏది ఏమైనాగానీ ధీరేంద్ర పైకి వచ్చి తనతో కాస్సేపు మాట్లాడి వెళితే బావుంటుంది. తెలిసీ తెలియని కోరికను ఏమీ తెలీనట్టే అణిచిపెట్టేసింది మనస్సు.

తనను రెస్ట్ తీసుకొమ్మని అతను ఏం చేస్తాడు? ఏం ప్లాన్ చేస్తున్నాడు? ఇక ఏం చెయ్యదలిచాడు?..

ఓకే. చూద్దాం. రెస్ట్ తీసుకుందాం అని కళ్ళు మూసుకుంది అనన్య..

●●●

ఫెళ్ళు ఫెళ్ళుమనీ దడదడమనీ బీభత్స శబ్దంతో హోరెత్తి పోతుంటే మగత నిద్ర చెదిరి లేచి కూచుంది అనన్య. కర్టెన్ తీసి చూసేసరికి ఒళ్ళు గగుర్పొడిచింది. ప్రకృతి అంతా అల్లకల్లోలమౌతున్నట్టు భీకరంగా కురుస్తోంది వర్షం.

వర్షధారల, దృశ్యాన్ని చీల్చేస్తున్నట్టు ధళధళమని మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి.

ఉరుములో పిడుగులో దూరాన్నుంచి ధ్వని మీద ప్రతిధ్వనులు భూమ్యాకాశాలను అదరగొడుతున్నాయి.

ఆ మెరుపులు ఉరుములు పిడుగులు ఆ భీభత్సం అంతా ప్రకృతిలోనే గాక మనిషి మెదడులో జరిగితే ఏమౌతుంది?

మెదడే చలిపోయినట్టు ఒకే ఒక్క ఆలోచన మెరిసింది.

ఉస్! అన్నట్టు క్షణంలో అంతా తేలిపోయింది. తేలికైపోయింది. సమస్యకు పరిష్కారం అటులేదు ఇటులేదు పైన లేదు కిందలేదు. చుట్టుపక్కల ఎక్కడా లేదు సమస్యకు పరిష్కారం కేవలం సమస్యలోనే ఉంది.

నువ్వు చిత్రవి. చిత్రవే. నిన్ను తీసుకెళ్ళి పోలీసులకు అప్పచెపుతాను అంటున్నాడు ధీరేంద్ర. నువ్వు చిత్రవే అనీ నకిలీ పాస్‌పోర్ట్ కుంభకోణంలో కీలకపాత్రనీదేననీ వీరేంద్ర అనే జెంటిల్మన్‌కి ఎటువంటి ప్రమేయంగానీ లేదనీ. అఫిడవిట్‌లో ఇప్పుడే సంతకం చెయ్యమంటున్నాడు.

సో వాట్?

ఏం భూమి బద్దలైపోతుందా? ఆకాశం చీలిపోతుందా!

ధీరేంద్ర బలవంతం మీద అఫిడవిట్‌లో సంతకం చేసినంత మాత్రాన అతన్తో హైదరాబాద్ వెళ్ళి దర్యాప్తు, అధికారుల ముందు పోలీసుల ముందు తొంగిపోయినంత మాత్రాన –

తను నిజంగా చిత్ర అయిపోతుందా?

మెరుపులు మీద మెరుపులు ఇప్పుడు కదా మెరుస్తున్నాయి! తర్వాత పిడుగులేవో ధీరేంద్ర నెత్తినే పడతాయి.

ముందసలు ఈ ధీరేంద్ర నిర్బంధం నుంచి బైతపడితే పోలీసుల దగ్గరకే గనక వెళ్ళగలిగితే జస్ట్ సింపుల్! తనెవరో వాళ్ళే తేలుస్తారు! ఓ ఉ – టీవీకి ఒక్క కాల్ చేస్తే చాలు.

అంతా హాం ఫట్!

హే! ఎంత సింపుల్! ఎంత ఈజీ!

క్షణంలో అనన్య మనస్సు తేలిపోయింది. ఎగిరిగంతెయ్యాలనిపించింది - ఉన్నట్టుండి బైటకెళ్ళి వర్షంలో గంతులెయ్యాలనిపించింది.

వాచ్‌లో టైము మూడుదాటింది.

సమస్యకి పరిష్కారం దొరికిన ఉత్సాహంలో అప్పుడిక ఏం చెయ్యాలో తెలియలేదు. అసలీ డ్రామా మొదలైన కాస్సేపట్లోనే తనకీ విషయం ఎందుకు తట్టలేదా అని దిగులనిపించింది.

ఇంకా టైం వేస్ట్ ఎందుకూ అన్నట్టు కాళ్ళకి స్వంత అభిప్రాయాలేవో ఉన్నట్టు ఆటోమేటిక్‌గా మెట్లు దిగి కిందకి వెళ్ళింది. హాల్లో సోఫా అవతల్నుంచి జంబో గుర్ గుర్ర్ మని శబ్దాలు చేసి ఎలర్ట్‌గా కదిలింది.

"ఫ్రెండ్స్ జంబీ.. ఉయార్ ఫ్రెండ్స్!" అని దానికో ఫ్లయింగ్ కిస్ ఊదేసి మాస్టర్ బెడ్ రూం వైపు వెళ్ళింది అనన్య.

ఆ టైముకి ధీరేంద్ర ఆదమరచి నిద్రపోతుంటాడు అనుకుంటూ డోర్ మీద చెయ్యి వెయ్యబోతుండగానే డోర్ విసురుగా తెరుచుకుంది.

అతను నిద్రపోలేదన్నమాట, అలికిడికి అతనే ఎలర్ట్ అయి తలుపుతీశాడు...

"ఎస్?" అన్నాడు విసురుగానే. అతని కళ్ళలో ఎర్రజీరలు ఎందుకొచ్చాయి?.

"అయాం సారీ టు డిస్టర్బ్ యూ" అంది మర్యాదగా.

"సో?" ఆమె ఎందుకలా వచ్చిందో బేరీజు వేసుకుంటున్నాడు.

"మిస్టర్ ధీరేంధ్ర! ఎట్ లాస్ట్ అయాం కన్ఫెసింగ్! ఒప్పుకుంటున్నాను. నేనే చిత్రని.. ఎస్!" అనేసింది అనన్య ఫైనల్‌గా - అతని రియాక్షన్‌ని గమనించింది.

అటోక్షణం ఇటోక్షణం కొట్టుకుంటూ దొర్లిపోయాయి. ఇంకేం చెపుతాడు ధీరేంద్ర? గప్‌చుప్‌గా ప్రశాంతంగా ఇద్దరూ హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోవడమే! తర్వాత సంగతి తర్వాత!

అనన్య వైపు చూసి చూసీ ఛాతీ ఎగరేస్తూ నవ్వి "అనుకున్నాను.. ఇటువంటి ట్విస్ట్ ఎదో పెడతావని!.." అని అతను వంకరంగా తలవాల్చడంతో అనన్య తికమకపడింది.

"మరి.. ఇంకా ఏంటి? నేను చిత్రనే సో వాట్ నౌ!.. కమాన్.. నువ్వెప్పుడంటే అప్పుడు - ఇప్పుడైనా సరే. హైదరాబాద్ వెళదాం.."

"హా! నువ్వింత ట్విస్ట్ ఇచ్చిన తర్వాత - అంత ఈజీకాదు.. ముందుగా -నేను తేల్చుకోవాల్సింది ఉందిగా.. తెల్లారనీ చూద్దాం. అందాకా డోంట్ డిస్టర్బ్ మీ.." అంటూ లోపలికి వెళ్ళి తలుపు వేసుకున్నాడు. లోపల్నుంచే వినిపించింది కమాండ్ "జంబో.. వాచ్ హర్!"

అనన్య మనసు నిశ్శబ్దంగా పిడుగులు పడుతున్నాయి....

●●●

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Click here to share your comments on this serial